

“Üstadımızın bakışları neden bu kadar sert? İnsanı ürkütüyor.” diyen kardeşlerimize nasıl cevap verebiliriz?

Evvela, terbiye ve retorikte (belagat) iki temel silsile vardır; **birisi ümitlendirmek ve mükafatlandırmak, diğeri ise korkutmak ve cezalandırmaktır**. Bu ikisinden birisi eksik olur ya da dozaj biri tarafına meylederse terbiye ve retoriğin tesir ve etkisi olmaz. Bu yüzden ceza ve ödül kavramı her tarafta ve her dairede bulunmaktadır. İkisi siyam ikizleri gibidir, birbirinden ayrılmazlar.

İkincisi, sertlik ve şiddetin dozajı ümidi yok edecek kıvamda ise o zaman hatalı ve yanlış olur. Yoksa terbiye ve hitabetten ceza ve korkutmak kavramını bütünü ile çıkarmak safsata olur ve bu yersiz ve haksız hümanizmden başka bir şey değildir.

Üçüncüsü, bütün beşeri sistemlerde ve terbiye şekillerinde ümit ile korku iç içedir. Kur'an'ın üslubuna baktığımızda da bu dengenin gözetildiğini görürüz.

Dördüncüsü, Risale-i Nur'un genelinde şefkat, ümit ve kavli leyin hükmeder; bunun yanında şahıslara değil sıfatlara da bir zecr bir te'dib etme vardır ve bu gayet doğal ve gerekli bir durumdur. Bu aynı zamanda Kur'anî bir usul ve üsluptur.